

Vanhin Per G. Malm
seitsemänkymmenen koorumista

Lepoa sielullenne

Me löydämme sielullemme levon, johon sisältyy mielen ja sydämen rauha, kun opimme ja noudatamme Kristuksen oppia.

Göteborgin keskustassa Ruotsissa on leveä puistokatu, jota reunustavat kauniit puut. Eräänä päivänä näin yhden valtavan puun rungossa onkalon, joten katsoin uteliaana sen sisään ja näin, että puu oli aivan ontto. Ontto tosiaan mutta ei tyhjä! Se oli täynnä kaikenlaista jätettä.

Ihmettelin, että puu pysyi vielä pystyssä. Niinpä katsoin ylöspäin ja näin, että rungon yläosan ympäri oli kiinnitetty leveä teräsvyö. Teräsvyöstä lähti useita teräsvajereita, jotka puolestaan oli kiinnitetty ja ankkuroitu läheisiin rakennuksiin. Kauempaa katsoen se näytti samanlaiselta kuin muutkin puut. Vasta kun katsoi sen sisään huomasi, että sen runko oli ontto eikä kiinteä ja vahva. Runko oli alkanut jostain syystä heikentyä monta vuotta sitten vähän sieltä ja vähän täältä. Se ei tapahtunut yhdessä yössä. Nuoren puun tavoin, joka kasvaa vähitellen vankaksi puuksi, mekin voimme vähä vähältä kasvaa ominaisuuksiltamme kiinteiksi ja sisältä käsin täysinäisiksi, toisin kuin ontto puu.

Jeesuksen Kristuksen parantavan sovituksen kautta meillä voi olla voima kasvaa täyteen mittaan ja vahvoiksi, niin että sielumme täyttyy valolla, ymmärryksellä, ilolla ja rakkautella. Hän kutsuu ”kaikkia tulemaan

luoksensa ja pääsemään osallisiksi hänen hyvydestään; eikä hän torju ketään niistä, jotka tulevat hänen luoksensa” (2. Nefi 26:33). Hän lupaa:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämettäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.” (Matt. 11:28–29.)

Presidentti Joseph F. Smith on sanonut tästä levosta: ”Minun mielestäni se tarkoittaa Jumalan tuntemiseen ja rakkauteen pääsemistä; sitä, että meillä on sellainen usko Hänen aivoituksiinsa ja suunnitelmaansa, että tiedämme olevamme oikeassa, että emme etsi muuta, että meitä ei häiritse jokainen opintuuli eikä eksyttävien ihmisten kavalat juonet, jotka pyrkivät harhauttamaan meitä. Tiedämme, että oppi on Jumalasta, emmekä me esitä siitä kysymyksiä kenellekään. Muut saavat vapaasti pitää mielipiteensä, ajatuksensa ja päähänpistonsa. Ihminen, joka on saavuttanut uskossa Jumalaan sen asteen, että kaikki epäily ja pelko on kaikonnut, on päässyt ’Jumalan lepoon.’” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999*, s. 56–57.)

Me löydämme sielullemme levon, johon sisältyy mielen ja sydämen rauha, kun opimme ja noudatamme Kristuksen oppia sekä tulemme Kristuksen ojennetuiksi käsiksi muiden palvelemisessa ja auttamisessa. Usko Jeesukseen Kristukseen ja Hänen opetustensa noudattaminen antavat meille vahvan toivon, ja tästä toivosta tulee luja ankkuri sielullemme. Meistä voi tulla lujia ja järkkymättömiä. Voimme saada kestävänsä sisäisen rauhan. Me voimme päästä Herran lepoon. Vain jos käännyimme pois valosta ja totuudesta, onton puun kaltainen tyhjyyden tunne voi vallata sielumme sisimmät sopukat, ja saatamme jopa yrittää täyttää tuon tyhjyyden sellaisella, millä ei ole kestävä arvoa.

Kun tarkastelemme olemassaoloamme henkilapsina, ennen kuin tulimme maan päälle, ja kuolematonmuutta tuonpuoleisessa, tämä maanpäällinen elämä on todellakin vain hyvin lyhyt tuokio.

Se on kuitenkin koetusaikaa, mutta se on myös mahdollisuuksien aikaa, kun päätämme noudattaa kehotusta olla tuhlaamatta koetusaikaamme (ks. 2. Nefi 9:27). Ajatuksilla, joita elätelämme mielessä, tunteilla, joita vaalimme sydämessämme, ja teoilla, joita päätämme tehdä, on kaikilla ratkaiseva vaikutus elämäämme niin täällä kuin tuonpuoleisessakin.

Hyödyllinen tapa on kohottaa näkemystämme päivittäin, jotta voimme säilyttää iankaikkisen näkökulman siihen, mitä aiomme ja teemme, etenkin jos havaitsemme taipumusta odottaa huomispäivää tehdäksemme sen, mihin meidän tulisi ryhtyä jo tämän päivän aikana.

Matkallamme meitä auttaa valinnoissamme Hengen vahvistava vaikutus. Jos päätämme toimia vastoin sitä valoa ja ymmärrystä, joka meillä on, omatuntonamme alkaa soimata meitä,

mikä ei tietenkään tunnu hyvältä. Mutta huono omatunto on siunaus siinä mielessä, että se muistuttaa meitä heti siitä, että on aika tehdä parannus. Kun me olemme nöyriä ja haluamme tehdä oikein, haluamme innokkaasti ja viipymättä toimia muuttaaksemme tapamme, kun taas ylpeät ja ne, jotka ”pyrkivät tulemaan laiksi itselleen” (OL 88:35), sallivat Saatanan ”taluttaa heitä kaulasta pellavaköydellä, kunnes hän sitoo heidät vahvoilla köysillään iäksi” (2. Nefi 26:22), ellei parannuksen henki astu heidän sydämeensä. Pahojen vaikutusten seuraaminen ei milloinkaan voi johtaa rauhan tunteeeseen yksinkertaisesti siksi, että rauha on lahja Jumalalta ja tulee ainoastaan

Jumalan Hengen kautta. ”Jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea” (Alma 41:10).

Päivittäisissä toimissamme usein juuri pienillä ja yksinkertaisilla asioilla on kauaskantoinen vaikutus (ks. Alma 37:6–7). Se mitä me sanomme, kuinka menettelemme ja kuinka päätämme reagoida, vaikuttaa paitsi meihin myös lähimmäisiimme. Me voimme rakentaa tai hajottaa. Yksinkertainen ja myönteinen esimerkki on tarina, jota kerrotaan isoäidistäni. Hän lähetti yhden pienistä lapsistaan ostamaan kananmunia. Lapsi, joka oli saanut luottamustehtävän, käveli varmaankin iloisena tietä pitkin kotiin, mutta kun hän saapui sinne, suurin osa munista

oli rikki. Kotona oli käymässä eräs perhetuttava, joka kehotti isoäitiäni torumaan lasta, koska tämä oli käyttänyt niin huonosti. Sen sijaan isoäiti sanoi tynesti ja viisaasti: ”Ei, eivät munat siitä ehjiksi tule. Me vain käytämme sen, minkä voimme, ja valmistamme ohukaisia, joista voimme nauttia yhdessä.”

Kun me opimme käsittelemään pieniä ja yksinkertaisia jokapäiväisiä asioita viisaasti ja innoitetusti, seurauksena on myönteinen vaikutus, joka vahvistaa sopusointua sielussamme sekä rakentaa ja vahvistaa lähimmäisiämme. Se johtuu siitä, että kaikki, mikä kutsuu meitä tekemään hyvää, ”on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi [me voimme] tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta” (Moroni 7:16).

Sitä onttoa puuta, josta teille kerroin, ei enää ole. Jotkut nuoret panivat sen onkaloon papatteja, ja ne syyttivät puun palamaan. Sitä ei voitu pelastaa ja se jouduttiin kaatamaan. Varokaa asioita, jotka tuhoavat sisältä käsin, olivatpa ne suuria tai pieniä! Niillä voi olla räjähdysmäinen vaikutus ja ne saattavat aiheuttaa hengellisen kuoleman.

Kohdistakaamme sen sijaan katseemme niihin asioihin, jotka ylläpitävät kestävästä mielen ja sydämen rauhaa. Silloin meidän luottamuksemme ”vahvistuu Jumalan edessä” (OL 121:45). Lupaus päästä Herran lepoon, saada rauhan lahja, on kaukana hetkellisestä, maailmallisesta tyydytyksestä. Se on todellakin taivaallinen lahja: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.) Hänellä on voima parantaa ja vahvistaa sielua. Hän on Jeesus Kristus, josta todistan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■